

Çekildim Ruhumun Gölgeğine

– S. Yetgin · 14 Ağustos 2015

Uykusuz kumlarda sessizliği çiğniyor vakit
Havada orkide kokusu, uzağında sensizlik
Bir toz bulutunu süpürüyor ansızın rüzgâr
Güneşi emziriyor bir kadın, koynunda an
Tüm kapıları üzerime kilitleyip, ağlıyorum

Küflü asırları çözüyorum sarı mumyalardan
O riyakâr aşkların izdüşümlerini aralayarak
Kendi eksenime yağarken kar, mevsim bahar
Kendi içine sürüklenen zincir baklası gibiyim
Yorgun omuzlarımda hüsrân, boğuluyorum

İstesem duyarım seni, özlemle okşarım ellerini
O sevinin gizlerinden bile geçerim buzdağlarını
Sesin eksil bir konser, hüznümün derinliklerinde
Sahipsiz bir yongaca yüzüyorum sarı denizlerde
Kendi ışığıma pervaneyim, aşka kanatlanıyorum

Düşe sarılmış sancıyım, bulanık sular gibi ruhum
Parmaklarımda alev, yerle bir sensiz çocukluğum
Hangi mevsimde arıyorsun beni, aylardan şubat
Umutların rengi hercai, avuçlarımda menekşeler
Rüzgârın şarkısı var dilimde, seni mırıldanıyorum

Çekildim ruhumun gölgeğine, ateşe verme anıları
Mutluluk çoğul bir anlam, kanatmayalım şarkıları
Sevince adanmış yalnızlıklarla ovalım hıçkırıkları
Renkler biriktirdim ben aşka, bölmeyelim suskuları
Sussun sözcükler şimdi, sustukça şiire mıhlanıyorum

Selahattin YETGİN